

gjøre det umuligt for dem at fyldestgjøre det bestedne Maal, jeg har nævnt; men jeg skal ikke opholde mig ved denne mathematisk Beregning, thi det er af den Slags Ting, som jeg ikke antager vil slaae igjennem. Jeg skal imidlertid henholde mig til, hvad der igjennem dette Thing, igjennem Landets lovlige Repræsentation, og da navnlig igjennem Rigsdagen, har været vedtaget i en lang Række af Aar; og jeg troer, at det er med fuld Besøielse, naar jeg siger, at jeg ikke kan fravige de Lønningsætser, man derigjennem er kommen til, idet jeg maa antage, at disse Ætser, under den i det Hele taget her strengt herskende Deconomi, have været satte saaledes, at de ikke paa nogen Maade bør taale nogen yderligere Begrændsning. Naar den ærede Ordfører ligeoverfor et Raisonnement af denne Beskaffenhed sagde, at han fandt, at Grunden, hvorfor man vilde nedsætte Lønningen, var den, at Embedsmændene havde mere Fordeel af, istedetfor det usikre Ædtillæg, der hidtil var tillagt dem, at faae et sikkert Lønningsstillæg, da ønsker jeg ikke igjen at komme ind paa dette Spørgsmaal, der saa ofte har været debatteret her, men jeg skal kun sige, at her paa dette Sted kan jeg ikke tage denne Grund for Fyldest; thi for det Første har denne Usikkerhed ikke været tilstede med Hensyn til de Embedsmænd, hvorefter der her er Tale, idet de nemlig have haft midlertidigt Lønningsstillæg, og dernæst maa ærede Medlemmer erindre, at, idet man har æquivaleret det usikre Ædtillæg med et sikkert Tillæg, har man nedsat dette saaledes, at Embedsmænd, der tidligere kunde have indtil 320 Rd. i Tillæg, nu kun kunne faae 216 Rd., og man kan virkelig ikke først reducere det Usikre med en Trediedeel, for at det skal blive sikkert, og dernæst trække det fra i Lønningen, thi det er at tage fra to Gange. Foruden denne almindelige Betragtning, som for mig er afgjørende ligeoverfor Embedsmændenes Gagering, især naar der ikke er Tale om større Gager end disse, finder jeg mig foranlediget til, navnlig ligeoverfor Sold- og Postembedsmændenes Lønning, at henlede det ærede Things Opmærksomhed paa, at disse Lønninger ere senest satte i Aarene 1851 og 52, altsaa under

Forhold, der forsaavidt havde en vis Lighed med de nuværende, idet man nemlig dengang, ligesom nu, sølte Trykket af de Landet kort isorveien overgaaede Ulykker; man var frygtløs for Landets finansielle Bestaaen, og derfor bleve disse Lønninger satte saa lavt, som det dengang var Tilfældet. Dette er en Kjendsgjerning, der neppe kan modsiges af Nogen, og som ialfald styrkes derved, at man har fundet sig foranlediget til at forøge disse Lønninger igjennem de midlertidige Tillæg. Det lader sig heller ikke nægte, at den større Deel af disse Mænd, fremfor mange andre Embedsmænd, have en Vyrde hvilende paa sig, og det er den, at de skulle stille Caution. Denne Vyrde er ikke saa ganske ringe for Folk, der befinde sig i aldeles uformuende Omstændigheder. Jeg har for mit Vedkommende aldrig hørt Tale om, at man overhovedet fandt Sold- og Postembedsmændene for høit lønneede. Jeg troer ogsaa, at Erfaringen viser, at ingen af disse Mænd have haft Leilighed til at samle Formue af deres Lønning, hvorimod jeg antager, at man ikke skal have Baanskelighed ved at opstille den Erfaring, at ikke saa faa af dem ere døde i Fattigdom. Men hvad vil Følgen blive af at sætte Embedsmændenes Lønning lavt? Den vil selvfølgelig blive, at de komme til at kæmpe med Næringsforger, som i og for sig gjøre dem uskikkede og berøve dem Lusten til at varetage deres Embeder, og deraf følger fremdeles, at det ikke vil vare saa overordentlig lang Tid, inden ingen dygtige og paalidelige Kræfter ville melde sig til Statskjenesten. (En Stemme: Naa!) Det ærede Medlem siger: Naa! Jeg skal, da jeg maa antage, at det ærede Medlem er en Mand, der har Forstand paa det Deconomiske, sige ham ganske simpelt, hvorfor jeg troer dette. Naar man her vilde følge det ærede Udvalg, saa vilde man komme til at reducere Embedsmændenes Gager til under det, som de udgjorde i 1851. Naar man vilde gjøre, hvad det ærede Udvalg foreslaaer, først nedsætte Begyndelsesgagerne, dernæst nedsætte Alderstillæget, fremdeles nægte en Deel af disse Mænd Pension og endelig give dem et Comptoirholdsvederlag, hvoraf der ikke kan afholdes de fornødne Udgifter, saa vilde man